

Lucie Schánělová

PŘÍ LIV

TEMNÉ HLUBINY

● — pointa

Příliv

Temné hlubiny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Schánělová
Příliv – Temné hlubiny – e-kniha
Copyright © Pointa Publishing s.r.o., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Lucie Schánělová

**PŘÍ
LIV**
TEMNÉ HLUBINY

● ■ pointa

2021

Všem bojovníkům za Temné hlubiny

Úvod

Nicole

Po slepu jsem hledala mobil, abych se podívala, kolik je hodin. Nechtělo se mi otvírat oči. Z předešlé noci mě bolela snad i víčka. Nakonec jsem je stejně otevřela půl hodiny předtím, než mi měl zvonit budík.

Uvědomila jsem si, že spím v jeho posteli. Okamžitě jsem byla ráda, že jsem se přinutila oči otevřít. Otočila jsem se na druhý bok. Bože, spal tam. Na břicho, úplně nahý, můj dokonalý, temný princ. Cítila jsem, jak se má ústa usmívají.

Mé nahé tělo se až po nos schovávalo pod příkrývkou. Na tom jeho však nebyl ani kousíček látky. Nebylo divu, celou příkrývku jsem si kradla pro sebe. Měla jsem ji k sobě přivinutou a fetovala z ní jeho vůni. Raději bych to dělala s ním, ale nechtěla jsem ho vzbudit. Protože když spal, byl zcela jistě nejkrásnější. Vypadal jako malý kluk, můj sladký Daniel.

Jen jsem se na něho podívala, toužila jsem po něm. Sváděl mě jeho úžasný zadek, silné ruce a smyslné rty. Byla jsem nakažena jeho chtíčem. Musela jsem se podívat jinam, jinak bych zešilela.

Na jeho skříni visely na hedvábném ramínku mé šaty barvy zralých merunek s bílou krajkou v pase. Přesně takové, jaké si nevěsta vybrala. Stejně pro všechny její družičky.

Nebyla jsem hlavní družičkou ani svědkyní. I tak jsem se nepřestávala divit, že mě o to požádala. Třeba tím chtěla zamaskovat to, co přede mnou skrývala. A možná, že nejen přede mnou. Zahnat mé podezření, které už bylo opravdu silné.

Ať už to bylo, jak chtělo, šaty byly perfektní. A vedle nich visel svědkův oblek. Celé mi to přišlo na hlavu. Já jako družička Katie, Daniel jako Alexův svědek. Byla jsem snad jediná, komu to přišlo divné? Snad nějak přežijeme tu slávu a mně pak bude mnohem lépe, jakmile se ti dva vezmou a Katie bude vdanou paní. Nechtěla jsem to tak, ale bylo to pro mě víc než důležité.

Rozjíkala jsem nad jejich svatbou a při tom se kochala, jak byly šaty nádherné v ranním světle. Vkus měla opravdu dobrý. To jsem jí musela nerada přiznat.

„Dobré ráno.“

Odtrhla jsem oči od skříně a podívala se po něm. Stále ještě ležel na břiše. Zdálo se, že se zatím nepohnul.

„Dobré ráno.“ S úsměvem jsem se k němu naklonila, abych ho políbila. On si mě však přitáhl tak blízko, jak jen to šlo.

„Budu muset vylézt z té postele, jestli mám vypadat trochu k světu,“ upozornila jsem ho, protože mi bylo jasné, co má v úmyslu.

„Na to kašlu. Chci tě tady.“ Líbal mě, ale já to nechtěla nechat zajít dál. Pokusila jsem se vysoukat z jeho sevření.

„Danieli, no tak...,“ snažila jsem se znít našťavaně, ale strašně moc se mi chtělo smát. Vylezla jsem zpod přikrývky a nahá jsem si šla pro jeho tričko.

„Ale nemysli si, udělám ti to dnes, hned při první možné příležitosti.“ Já o jeho slovech nepochybovala. Vlastně jsem v to tak trochu doufala. Sex s Danielem na svatbě Katie a Alexe. To by byla taková má vlastní, soukromá satisfakce. Už jsem ujížděla na jeho zvrácené vlně. On mezitím pozoroval mé počínání s jeho tričkem.

Vonělo jako on, tak jak voní pobřeží za úsvitu, tu vůni jsem milovala. Se spodním prádlem jsem se neobtěžovala, měla jsem potřebu ho provokovat. Ze své obří tašky jsem vytáhla vše potřebné k líčení. Tolik jsem toužila zastínit nevěstu, i přesto, že jsem věděla, že to bude nemožné. Sama o sobě

byla Katie nádherná. A v dnešní den, ve svatebních šatech, budou mít všichni oči jen pro ni. O tom jsem nepochybovala.

Daniel se vyhrabal z postele. Nahý a po ránu roztoužený. Na chvíli jsem zauvažovala nad tím, že mu s tím přece jen pomůžu. Jenže pokud to udělám, bude opět po jeho. Zamířil do koupelny a já šla s ním. Měla jsem v plánu vyčistit si zuby a pak vypadnout do obýváku, kde ze sebe udělám tu jeho krásku.

Na konferenčním stolku jsem vzala ovladač od sterea a nechala dům rozeznít hudbou. Než jsem se usadila ke stolu, otevřela jsem ještě dveře na balkón, abych sem pustila trochu čerstvého ranního vzduchu. Uvědomila jsem si, že se chovám, jako bych tu bydlela. Byla jsem na sebe svým způsobem pyšná. O společném bydlení se mezi námi stále nedalo mluvit, nějaké malé šuple bych však rozhodně uvítala. Jenže v těchto věcech se kolem Daniela muselo chodit po špičkách.

Sedla jsem si k velkému jídelnímu stolu, kde jsme toho už tolik zažili. Snídaně, večeře, sex... konečky prstů jsem přešla po hrubé struktuře dřeva. Před očima jsem měla naše sexuální zážitky na tomto místě. V uších mi znělo všechno naše vzdychání a sténání, které to provázelo.

V poklidu jsem na něj vše rozložila. Trochu jako malíř, který si připravuje štětce a barvy. A vlastně v tom nebyl zas takový rozdíl. Mezitím Daniel scházel ze schodů, doprovázen vůní šampónu a s ručníkem kolem pasu. Buď si to neuvědomoval, anebo jsme se vzájemně provokovali naschvál.

„Dáš si něco ke snídani? Mám chuť na vajíčka.“

„Nemám vůbec hlad.“ Taky mám chuť... na tebe!

Snažila jsem se zamaskovat lehké kruhy pod očima, když si Daniel sedal ke mně se svou snídání. Vychutnával si vajíčka a pozoroval mé počínání s tvářenkou.

Jídlo do sebe celkem rychle naházel. Sáhl do mé taštičky po rtěnkách. Měla jsem tam pouze dvě, které jsem téměř nepoužívala. On je otevřel a prohlédl si jejich barevné odstíny.

„Tuhle!“ Postavil přede mě rudou rtěnku. Zvedla jsem tázavě obočí, on se pouze usmál a šel odnést talíř do myčky.

Vzala jsem rtěnku do ruky a prohlížela si ji, jako bych ji viděla poprvé. Nebyla to má nejoblíbenější. Ale co bych pro něho neudělala, že? Tohle byla úplná maličkost, proti tomu všemu, co už jsem s ním měla za sebou. Krom rtěnky přede mnou právě přistálo zelené jablko. Druhé měl Daniel v ruce a odcházel s ním na balkón.

„Nemám hlad,“ zopakovala jsem mu.

„Nepustím tě z baráku, dokud alespoň něco nesníš,“ okřikl mě, ale neotočil se mým směrem. Chtěla jsem se dál hádat o tom, že by mě nakonec stejně musel pustit, protože minimálně on na tu svatbu musí.

Rty jsem několikrát přetáhla rudou rtěnkou. Dokážu někdy jednat sama podle svého uvážení? Podívala jsem se po Danielovi. Ten stále stál na balkóně. Opíral se o zábradlí, pozoroval oceán a dojídal jablko. Já si vzala to své a vydala se za ním. Tvářil se vážně a zamyšleně.

„Jsi nervózní z toho, že jdeš za svědka?“ Nebo snad z toho, že se Katie vdává? Jak ráda bych tu otázku formulovala takto.

„Ne,“ odpověděl a dál mapoval oceán. Asi mu došlo, že to vypadá podezřele. Otočil se ke mně. Já si hrála s jablkem, on už měl v levé ruce jen ohryzek. Tou pravou mě chytl za bradu a prohlížel si mě. Takhle to teď bude? Mám Daniela Bennetta, ale už nemám sama sebe? Vše bude rozhodovat za mě? I takové prkotiny, jako je barva rtěnky? A já budu tak hloupá, že mu to vždy dovolím?

„Jsi nádherná.“ Možná to myslel vážně. A možná mě jen chtěl svést z té cesty pochybností, po které jsem teď kráčela.

„To jablko.“ A aby měl konečně klid, zakousla jsem se do jablka. Bylo lehce nakyslé a já si připadala, jako bych porušila nějaká pravidla z rajské zahrady. Budu též brzy vyhnána z ráje, nebo se mi ta kyselost jen snaží připomenout mé vlastní myšlenky o svobodné vůli.

„Hodná holka.“ Pustil mou ruku a plácl mě přes zadek. Bez kalhotek to zabořelo, když se jeho dlaň setkala s mou kůží. Tohle ráno bylo něčím tak jiné než všechna ostatní u něho doma. Poslušně jsem jedla jablko a on mě při tom pozoroval, jako bych ho měla zahodit při jeho nepozornosti. Ne, že by mě to nenapadlo.

„Budeš tam mít nějaký proslov? To svědci obvykle mívají, ne?“

„Bohužel mě o to Alex požádal. Co já mám vykládat novomanželům? Zrovna já?“

„Je to poněkud ironické.“ A nejtípnější na tom bylo, že si tu ironii sám uvědomoval.

„Snad mě tam něco napadne.“

„Ty nemáš nic připravené?“ Proč jsem se tak divila?

„Ani ne. Mohl bych si tě obléct?“

„Myslela jsem, že mě raději svlékáš.“

„Co na to říct?“ Zakončil to otázkou, která s koncem neměla pranic společného, naopak.

„Ještě se učeš a budu jen tvá.“

Vracela jsem se do ložnice a stáhla jsem ze sebe tričko. Daniel vzhlédl od telefonu. Vidět mě nahou ho stále dostávalo do kolen. To mi dělalo radost, byla to známka toho, že se stále dost nenabažil. Bohužel pro mě to u něj platilo taky. Stál tam ve spodním prádle a na něm rozepnuté kalhoty od obleku. Nic jiného na sobě ještě neměl. Jeho holá hrud v kombinaci s tou luxusní látkou kalhot byla vražedná. Daniel odhodil svůj mobil na postel a přešel ke mně. Zajel mi rukou do právě upravených vlasů. Proč já se vůbec snažím?

„Měli bychom se obléct, už nemáme moc času.“

„Já vím.“ S těmi slovy sáhl po mých bílých krajkových kalhotkách. Klekl si přede mě a začal mi je oblékat. Při tom mi dlaněmi a konečky prstů hladil nohy. Začal u kotníků a zarazil se až na mém zadku. Jednu po druhé mi nasadil bílé lodičky. Co to s ním bylo? Ale bylo to jedno. Protože pro

jednou jsem neklečela já před ním. Ať už fyzicky, nebo psychicky. Dovolí mi víc? Mohla bych i já někdy utahovat provaz kolem jeho krku? Nevadilo by mi, kdyby se někdy role obrátily. Jen jsem netušila, zda bych to dokázala, být jako on.

Vlezla jsem do poměrně dlouhých šatů bez ramínek. Daniel mi zapnul zip na zádech. Já dlaněmi hladila jejich skládanou látku. Cítila jsem se v nich parádně a uvolněně. Udělala jsem piruetu, aby mě viděl ze všech stran. A hlavně proto, abych zjistila, jak hodně se jejich sukně roztočí. Když jsem byla malá, nechtěla jsem žádnou sukni ani šaty, které by se náležitě neroztočily.

„Budeme dnes tančit?“ zeptala jsem se okamžitě, jak se sukně rozvlnila směrem, kterým jsem se otáčela.

„Byl by hřích, nezatančit si s tebou.“

„A těšíš se na tanec s nevěstou?“ Proč to vytahuješ a provokuješ ho?

„Nijak zvlášť,“ odpověděl ihned, bez rozmyšlení. Neodpustil si však podezřívavý pohled. Raději jsem dělala, že to nevidím.

Když si může on oblékat mě, proč bych nemohla já jeho? Daniel ochotně spolupracoval. Užívala jsem si každý knoflíček u bílé košile. U krku jsem mu zvedla límeček, kvůli kravatě. Než jsem po ní sáhla, nevynechala jsem ani manžety. Daniel si košili strčil do kalhot a zapnul je.

Kravata byla bílá a široká, i muži museli být ustrojeni stejně. Pokud se někdy budu vdávat, budu taky taková nevěsta? Kdybych si vzala Daniela, ta svatba by musela být dokonalá. A to ne kvůli mně, ale kvůli Julii Bennetové. Vázala jsem mu kravatu a myslela při tom na plánování svatby spolu s jeho matkou. Kdopak by mu ji asi vázal na jeho svatbu? On sám? Nebo ani toto by si jeho matka nenechala ujít? Při druhé myšlence na Julii jsem mu kravatu nepřírozeně utáhla.

„Promiň.“ Okamžitě jsem si to uvědomila a trochu mu ji uvolnila a narovнала. Daniel se tvářil nechápavě, ale nerozebíral to. Určitě měl v hlavě dost svých myšlenek, natož se za-

těžovat ještě těmi mými. Límeček od košile jsem mu ohrnula zpět dolů. Moc mu to slušelo, ostatně jako vždy. Znovu jsem se vrátila k naší svatbě. Jako ženicha jsem si ho představovala v něčem úplně jiném. Dost možná v něčem, co na sobě ještě nikdy neměl. Světle šedý, béžový či krémový oblek. Stačilo mi opravdu málo a celou naši svatbu jsem měla před očima. Daniel v béžově šedém obleku. S bílou košilí a nebesky modrou kravatou. Tou ledově, blankytně modrou, aby nezastínila krásnou modř v jeho očích. Já v celokrajkových bílých svatebních šatech. S kyticí ze samých bílých květů. Musela jsem ty myšlenky nechat rozplynout. Raději jsem Danielovi pomohla do saka a zapnula mu ho na jeden ze dvou knoflíčků.

„Jak to vypadá?“

„Necítíš se v tom? Mně se v tom líbíš, i když to nejsi tak úplně ty.“

„Právě! Nejraději bych šel v něčem svém. Ale Alex by mě zabil, kdybych si to na sebe nevzal.“ Řekl *Alex by mě zabil*. Větší problém by s tím měla spíše Katie. Myslím, že i on to věděl, jen to nechtěl říkat nahlas.

„Tak půjdeme?“ Chtěla jsem mezi lidi, aby to napětí mezi námi polevilo. A ještě víc jsem chtěla, aby celá svatba byla za námi.

Nicole

Katie i Alex se několikrát zmínili, že to nebude nijak velká ani honosná svatba. I proto se konala v domě nevěstinyých rodičů. Ale když jsme k domu přijížděli, nebyla jsem si jejich slovy tak úplně jistá. Měli obrovský dům s ještě větším pozemkem. Je pravdou, že nebydleli blízko u pláže ani centra. Tudíž veškeré domy, co tu stály, měly možnost obrovských zahrad. To jsem jim s naším obydlím mohla jen závidět. U domovních dveří nás kromě úžasné květinové výzdoby přivítali rodiče Katie.

„Danieli, tak rádi tě zase vidíme.“ Katiina máma Daniela objala a její otec si s ním podal ruku.

„A já vás. Tohle je Nicole Smithová, má přítelkyně.“ Těšilo mě, že mě takto Daniel neměl problém představovat. Říkal to tak majetnický. To byl pocit, který mi dával křídla.

Seznámila jsem se s nimi a působili na mě velice příjemně. Ale předpokládám, že rodiče na svatbách svých dětí na nikoho nebudou působit trpce. Informovali nás o tom, že se Katie nahoře ještě chystá a Alex s rodiči ještě nedorazil. Měla jsem obrovskou chuť zavtipkovat, zda vůbec dorazí. Byli jsme vysláni na zahradu, abychom si ukrátili čas občerstvením a konverzací s dalšími hosty.

Procházeli jsme halou, která byla uprostřed domu. Na jejím konci se nacházely velké francouzské dveře vedoucí na zahradu. Byly otevřené dokořán a lákaly tak hosty dál. Sotva jsem jimi prošla, žasla jsem. Katie ze zahrady svých rodičů vykouznila ráj na zemi.

„Páni, to je úžasný,“ obdivovala jsem tu nádheru nahlas. Daniel to nijak nekomentoval. Bylo tu deset kulatých stolů. Každý z nich měl u sebe asi deset židlí. Malá svatba o sto svatebčanech, usmála jsem se. Na konci zahrady byl vidět krásný altánek. Před ním stály rozestavěné židle s uličkou

uprostřed. Kam se člověk podíval, všude viděl bílé květiny. Na stromech byly rozvěšeny kulaté lampiony, stejně meruňkové jako mé šaty. Večer tu bude kouzelná atmosféra. Bylo to luxusní a zároveň domácí útulné.

„Ahoj pusó.“ Kdosi mě zezadu popadl a objal, div jsem nevykřikla leknutím.

„Panebože. Jamesi, právě jsem zestárla o deset let.“ Dostavil se druhý největší šílenec této party. Náš vztah byl čím dál lepší. Měla jsem ho opravdu ráda. Pomalu nahrazoval Johna, aniž bych to sama chtěla. Když mě pustil, přivítal se s Danielem. Oba byli úplně stejně oblečeni. Stejně jako Katie měla tři družičky, Alex měl mužské jako družbu.

„Už jste viděli alespoň jednoho z nich?“ zajímal se James.

„Ještě ne. A Alex ještě ani nedorazil.“ Daniel předal informace, které jsme sami právě dostali.

„Navíc jsme teprve teď přijeli,“ upřesnila jsem, měla jsem potřebu se zapojovat do jejich hovoru.

„Takže ještě ani nevíme, kde budeme sedět, co?“

„Ještě ne.“

„Jdu to teda očíhnout.“ Na nás nečekal a jako lavina se vrhl mezi hosty. My jsme se nějak nemohli odlepit od země.

„Danieli?“

„Ano?“

„Kde by sis představoval svou svatbu?“ zeptala jsem se a pozorovala Jamese, jak s rukama v kapsách kalhot obchází stoly a čte jmenovky. Zřejmě mu nešlo jen o to, kde sedíme, rád by i seznam hostů.

„Jestli se někdy ožením, je jen jedno místo na světě, kde bych to udělal,“ objasnil mi. Slovo *jestli* bylo jako dýka do mého srdce. Tu odpověď jsem však tušila.

„Na pobřeží u oceánu...“ řekla jsem a podívala se po něm. On mi pohled oplatil s úsměvem.

„Správně, krásko.“ Bože, jak já ho miluju. Je lepší místo pro svatbu? Když pomínu, že jsem se vždy chtěla vdávat na louce nebo v lese...

„Můj doprovod k oltáři a ženichův svědek, pan Bennett osobně.“ Z myšlenek na to, jak Danielovi říkám ano za doprovodu šumění vln mě vytrhl hlas vysoké a hubené blondýny. Nepochybovala jsem o tom, že je to sestra nevěsty. Hlavní družička. Stejně šaty jako já, v rukách dvě uvázané kytice. Směsice bílých květů, stonky ovázané meruňkovou stuhou. Naklonila se k Danielovi a políbila ho na tvář. Na můj vkus až moc blízko rtů.

„Ahoj Kim. Tohle je...“ Daniel mě chtěl představit, ale ona mu skočila do řeči.

„Nicole, já vím. Slyšela jsem o tobě úplně báje. Moc mě těší, Kimberly. Jo a tahle je tvá.“ Místo ruky mi podala mou kytici pro družičky. U slova „báje“ její hlas nesl zvláštní tón. Nebyla to chvála, spíše posměch.

„Taky mě těší.“ Kytici jsem s úsměvem přijala, ale na těch slovech moc pravdy nebylo.

„Naši říkali, že už jste tu. Družičky mám teda ošefované. Ještě musím tobě, Jamesovi a Donovi donést květiny do klopy. Neviděli jste ty dva někde?“

Daniel jí ukázal, kde je James, a vysvětlil, že Dona ještě nestihl potkat. Já si po dlouhé době vzpomněla na Patricii. Tak moc mi ji připomínala. Nevím, zda to bylo zrovna tím, ale měla jsem pocit, že se opět dívám na ženskou, kterou měl Daniel v posteli. A vůbec mi nedělalo problém představit si, jak tam má obě sestry najednou. Štvalo mě, že jsem takto uvažovala. Nemohla jsem si však pomoci. Nejhorší bylo, že jsem věděla, že to nikdy nebude jinak.

„Pomohl bys mi ho najít? Zatím bych došla pro ty květiny,“ požádala ho o pomoc. Já si připadala jako neviditelná, jak mě přehlížela.

„Dobře. Hned jsem zpět,“ ohlásil nám oběma a s těmi slovy pustil mou ruku. Dost divný pocit.

„V pohodě, zatím půjdu za Jamesem.“ Nikdo se mě sice na nic neptal, ale snažila jsem se vypadat nad věcí. Usmála jsem se, i přesto, že mi do smíchu vůbec nebylo. Daniel se

vydal s Kim do útrob domu, já vyšla k Jamesovi, který objevil zahradní bar.

„Kam šel?“ optal se mě James, když jsem si sama objednávala nějaké tekuté posilnění.

„Šel najít Dona.“ Ťukla jsem si s ním a pokračovala, když mi šel ukázat, kde sedíme.

„Jamesi, co víš o Kim?“

„Myslíš Katiinu sestru?“

„Ano!“

„No, luxusní postava, pěkný prsa...“ začal, ale zarazila jsem ho.

„Myslela jsem něco, co není vidět na první pohled.“

„Pokud vím, tak nesurfuje. S Katie jsou nejen sestry, ale i nejlepší kamarádky. Tak trochu mrcha, ale která ženská v těchto končinách není?“ James si při těch slovech prohlížel obsah své sklenice. Já se dívala do domu, zda nezahlednu něco podezřelého.

„Nebo tě zajímá něco konkrétního?“ Zeptal se mě tak, že jsem se na něho musela podívat. Usrkával své pití a najednou jeho oči nad okrajem sklenky sledovaly mě. Věděl, co bych chtěla potvrdit, nebo vyvrátit.

„Co ti na to mám říct? Mám pocit, že když mě představuje nějaké ženské, hned po jméně by mi měl říkat: *ano, šukal jsem ji – ne, tuhle bohužel ne.*“

„Hele, nikdy jsem neslyšel, že by s ní spal. Ale to nemusí znamenat, že to neproběhlo, co?“

„Přesně tak. Naneštěstí, příručku o jeho zářezech, která by obsahovala minimálně jmenný seznam a ještě lépe fotografii, jsem k němu nedostala.“

„To by byla vícedílná encyklopedie.“ James se nahlas smál svému vtípu. Mně to moc vtípné nepřišlo, obzvláště proto, že to nebylo daleko od pravdy.

„Promiň.“ Všiml si mého výrazu a došlo mu, že to trochu přehnal. Na tohle téma jsem už vtípy poslouchat nechtěla.

„Nic se neděje. Jen si na to nikdy nezvyknu.“

„Se mnou by sis na nic takového zvykat nemusela.“

Tentokrát jsem se smála nahlas já. I přesto, že to James dost možná myslel vážně.

„Jen se směj, ale k oltáři tě dnes vedu já.“

„Naštěstí jen vedeš. Horší by bylo, kdybys tam na mě čekal.“

„Ještě bys byla ráda.“ Tomu už jsme se smáli oba. Zatímco jsme se dál handrkovali na toto téma, všimla jsem si Kim. Vyšla z domu a hnala se k nám. Tedy hlavně k Jamesovi. Ještě se dnes neviděli, tudíž se s ním vítala obdobně jako s Danielem. I Jamesovi dávala pusku na tvář. Zaměřila jsem se na to a bylo evidentní, že to byl přátelský polibek na uvítanou. U Bennetta to tak jednoznačně zkrátka nebylo. Poté Jamesovi připnula bílou růži do klopky. Já si představovala scénu, jak připínala květinu do klopky mému příteli. Chtěla jsem se jí zeptat, kde je vlastně Daniel, proč nepřišel s ní. Určitě by jí to přišlo praštěné. A i kdyby ne, James by si dřív nebo později neodpustil nějakou směšnou poznámku.

Nakonec jsem se ani ptát nemusela. Za poměrně hlasitého doprovodu se konečně dostavil Alex. Přesněji řečeno, byl donesen. Daniel a Don ho přinesli na ramenou jako nějakého krále. Tak jak se nosili vítězové surfařských soutěží. Don měl být Alexův bratranec. Poznala jsem ho díky stejnému oblečení a růži v klopě jako zbytek ženichovy družby. Podívala jsem se na Alexe. I on byl oblečen jako ostatní. Jen měl navíc k bílé košili a kravatě bílou vestičku. A i on už měl ve své klopě květinu. Větší a bohatší než jednu růžičku. Moc mu to slušelo. Navíc vypadal rozzářeně a natěšeně.

Ostatní začali tleskat, jako když se na místo dostaví filmová hvězda. Tohle je den o nich dvou a ostatní jim ho chtějí vylepšit, co to jen jde. Bylo to obdivuhodné. Čím dál více jsem to surfařské myšlení a chování milovala. Konzervativnost jim nic neříkala. Byli přímí a život si pořádně užívali. Kdekdo by to označil za povrchnost. Dříve možná i já, ale teď když jsem do toho viděla, věděla jsem, že to je volno-

myšlenkářské a bohémské. Kluci Alexe postavili na vlastní nohy. Mohl se přivítat s hosty, kteří na něho už netrpělivě čekali.

Snažil se přivítat se všemi. Lehce mu to znemožňoval fakt, že sem stále proudilo více lidí. Než se dostal k nám, měla jsem Daniela zpět u sebe. Sotva jsem se stihla přivítat s Alexem a představit s Donem a Jess, když k nám opět jako vichřice přilétla Kim.

„Vás všechny potřebuji dovnitř. Půjdeme na to. Utřkejte do haly, já to tady zatím zařídím a jsem u vás.“ Chovala se k nám jak k malým dětem. Třeba se mi to jen zdálo, ale cítila jsem to tak. Rozhodně jí nikdo nehodlal odporovat. Vydali jsme se zpět do domu. Kim si mezitím rovnala hosty na zahradě.

„Je to takové na každé svatbě?“ pronesl James, když jsme stáli v prázdné hale.

„Nikdy jsi na žádné nebyl?“ podivila jsem se.

„To ano, ale neměl jsem tuhle diktaturu z první řady.“

„Jsou i horší svatby, věř mi,“ upozornil ho Daniel. Věřila jsem, že myslel svatbu své sestry Olivie.

Kim se k nám vrátila s jejich tatínkem a nás seřadila do dvojic. Daniela si ukradla pro sebe a já děkovala bohu, že mám u sebe alespoň Jamese. Aniž bych chtěla, ta svatba na mě začínala působit. A mnohem víc, když jsem uviděla Katie. Zjevila se na schodech jako duch. Její otec stál dole a s napřaženou rukou čekal, až sejde k němu. Moc jí to slušelo. Měla stejnou kytici jako družičky, jen o dost větší. Překvapilo mě, že neměla závoj. Místo něho měla ve vyčesaných vlasech květiny. Šaty byly naprosto famózní. Vrchní část byla potažena krajkou, se srdíčkovým výstřihem a ramínky z krajky. V pase měla pásek vyšitý perlami. Spodní část byla z mnoha vrstev tylu. Jejich konce byly olemované stejnou krajkou jako na živůtku.

Všichni na ni v úžasu koukali. Odtrhla jsem od ní pohled a podívala se jinam. Zajímalo mě, jak se tváří Daniel. Taky

se na ni díval, vycítil můj pohled a podíval se mým směrem. Jeho výraz byl absolutně nečitelný.

Katie sešla dolů a její tatínek jí něco šeptal do ucha. My všichni jsme se s ní objali a políbili na tvář. Daniela si samozřejmě nechala na konec. Mým očím prostě neuniklo, jak si jeden druhého prohlédl. Když se pevně objali, sklopila jsem zrak. Téměř mě bolelo se na ně dívat. Jak jen je možné, že to Alex nevidí? Nebo to jen nechce vidět?

Hudba venku zesílila, byl čas. Kim si Daniela opět ukradla pro sebe. Tentokrát od své sestry. Začínalo mi připadat dětinské, jak jsme se tu o něho tahaly. Dál už jsem o tom neuvažovala. Oni dva už vyšli ven, teď jsem byla na řadě já s Jamesem. Soustředila jsem se především na to, abych sebou neřízla. Procházeli jsme tou nádherně nazdobenou zahradou. Alex už netrpělivě čekal u altánu na svou vyvolenou. Ale já, já se soustředila jen na Daniela.

Už stál vedle Alexe. Díval se na mě jinak než na Katie. Nyní jsem v jeho očích viděla hrdost. Usmála jsem se. Věděla, že ten úsměv patří jen jemu, a oplatil mi ho. Mohla jsem si alespoň představovat, že kráčím na své svatbě. Protože jsem věděla, že on je ten pravý. Bylo jedno to okolo, co mě zabíjelo, protože já vnímala to hlavní, díky čemu jsem žila. Ač jsem s ním měla protichůdné pocity a byl to jeden extrém za druhým, milovala jsem ho celým srdcem. Milovala jsem ho s každým ránem víc a víc. A byla jsem si jistá, jako ničím jiným na světě, že to nikdy nepoleví.

Stáli jsme naproti sobě. Nevnímala jsem nic jiného než jeho. A viděla jsem, že to má stejně. Vše ostatní plynulo mimo nás. Jess s Donem i nástup Katie. Nic z toho nás nezajímalo. Chvillemi jsem zachytila slova oddávajícího a spojovala si je se svým vyvoleným. Kéž by tato slova byla pro nás dva.

Najednou všichni začali tleskat a já se probírala. Katie s Alexem si vyměňovali první novomanželský polibek. Všichni žili tím okamžikem. Jejich láskou, jejich dnem. Zno-

vu jsem se zahleděla na toho, který jediný mě tu zajímal. Jeho ústa mi vyslala vzkaz. Neuměla jsem odezírat ze rtů. Na tuhle větu to ale nemusel umět nikdo.

Miluju tě.

Jasně jsem si přečetla ta nevyřčená slova. Cítila jsem, že se začínám červenat. Tohle bych pochopila, kdyby mi řekl něco se sexuální podtextem. Jenže to říkal tak často, že už to byla naše běžná konverzace. Ale *miluju tě*, to byla vzácnost všech vzácností. A většinou si to nechával na velice silné okamžiky.

Po obřadě jsme zasedli ke svatební tabuli. Jídlo se nám začalo nosit na stůl. Čas pro proslovy svědků. Na Danielovi nebyla vidět ani známka nervozity. Jak taky jinak, pomyslela jsem si. Jako první si stoupla Kim a vidličkou zacinkala na sklenku. Okamžitě si tím sjednala ticho. Sotva otevřela ústa, věděla jsem, že to bude na dlouho. Začala tím, jak se jí vdává sestra, její druhé já. Že doufá, že na ni bude Alex hodný. A jestli ne, tak si ho samozřejmě najde. Než se dostala k nějaké gratulaci a přání celoživotního štěstí, došlo mi, že mi začíná opravdu vadit. Její hlas byl jako jed. Po ukončení proslovu sklízela potlesk a usmívala se tak, že se mi chtělo zvracet. Během toho se postavil Daniel a já se mohla konečně trochu uklidnit. Žádné cinkání na sklenku nebylo třeba, měl přirozený respekt. Hosté automaticky opět utichli a čekali, co z něho vypadne. A vsadím se, že někteří byli opravdu hodně zvědaví. Minimálně novomanželé vypadali velmi soustředěně na to, co teď uslyší.

„Doposud jsem si myslel, že nejsilnější zážitek mám pokaždé, když sám sedím na svém surfu, vlny mě unášejí hlouběji do oceánu a přede mnou je všechno a nic..., ale nedávno jsem zjistil, že je něco mnohem hlubšího... a to, když tam sedíte s člověkem, kterého milujete... Alex s Katie vedle sebe sedí už strašlivě dlouho a věřím, že se společně nechají unášet vlnami až do konce života.“

Stejně jako Kim, i jemu se dostavilo ohromného potlesku. Viděla jsem pár tváří, které byly jeho posláním doslova šokované. Nejvíce však asi já. Tohle nebylo tak docela přání pro Katie a Alexe. Tohle bylo veřejné vyznání pro mě.

nicole

Daniel byl bůhví kde, a tak jsem ho šla hledat. Ale abych měla čistší svědomí, namlouvala jsem si, že si chci jen odpočinout od lidí. Nenápadně a tiše jsem se vytratila ze zahrady plné svatebních hostů a jimi tvořeným hlukem. Jako přízrak jsem vklouzla do domu. Neměla jsem nejmenší tušení, jak ho tu sakra najdu. Nebyl to zrovna malý dům. Rozhodla jsem se, že to vezmu shora dolů, aby mi někde neproklouzl. Vycházela jsem po schodech do druhého patra. Po stejných schodech, jako scházela Katie ve svatebních šatech. Až se jednou budu vdávat já, tak budu moct projít maximálně naší malou chodbičkou. A to bude spíš jako procházet uličkou hanby.

V druhém patře vedla chodba do obou směrů. Vydala jsem se tedy doprava. Byla tu spousta dveří, všechny zavřené. Vzadu jsem však viděla jedny otevřené. Pomalu jsem šla k nim. Čím více jsem se k pokoji blížila, tím víc jsem tušila, že patří nevěstě. Zastavila jsem se před prahem a přemýšlela, zda jít dovnitř. Přece jí tam nepolezu! Prsty mě však svrběly touhou alespoň nakouknout. No co, dveře byly otevřené, to je něco jako pozvánka, ne? Samozřejmě jsem si to jen namlouvala, moc dobře jsem věděla, že dělám chybu. I tak jsem překročila práh a obklopil mě život Katie.

Hned první mě upoutala velká bílá skříň. Na ramínku na ní visel její šedorůžový neopren a vedle byl opřen surf. I ten jsem moc dobře znala. Bylo to, jako by na dveřích visela její jmenovka. Potvrzení, že jsem skutečně vstoupila do jejího pokoje.

Veškerý nábytek byl bílý doplněný šedými stěnami a růžovými doplňky. I ona tu měla dveře do koupelny. Nakoukla jsem do ní. Byla prostorná a krásně prosvětlená díky střešním oknům. Uslyšela jsem, jak sem někdo jde. Rychle jsem

zapadla dovnitř a zavřela dveře. Zatraceně. Alespoň, že je tu koupelna. Můžu použít klasickou výmluvu, že jsem hledala záchod. Jenže potom jsem uslyšela, že se dotyčný zamkl v pokoji. A co víc, hlasy jsem moc dobře znala.

„Tak co mi potřebuješ říct, že jsi mě vytáhla sem?“

Oči se mi okamžitě do široka otevřely. Naklonila jsem se ke klíčové dírce, abych viděla, co se děje vedle. Daniel stál u postele a Katie naproti němu.

„Polib mě.“ Když vyřkla ta slova, chtěla jsem tam vlítnout. Krev se mi vařila.

„Právě ses vdala!“ vyslovil Daniel výhružně. Já, ač rozpálená do běla, jsem pozorně poslouchala a asi ani nedýchala.

„Prosím. Tvůj poslední polibek, abych to celé mohla uzavřít,“ škemrala a já viděla, jak Daniel přemýšlí, co má dělat. Jakmile z ní vypadlo slovo *poslední*, bylo jasné, že vše, co jsem si od začátku myslela, je pravda. Spali spolu. Netušila jsem, jaká emoce je v tu chvíli silnější. Vztek, který brzy vybuchne, nebo touha brečet. Navíc, jak to chce sama v sobě celé uzavřít Danielovým polibkem? Protože tím vše začínalo. Mimo to, neměla by vdaná ženská mít takové věci už dávno uzavřené?

„Copak jsme Alexovi ublížili málo?“

„Nikdy se to nedozví.“

„Ale já to vím.“ To byly další odpovědi na mé nevyřčené otázky. Ona s Danielem Alexe podváděla. Proboha.

„Danieli, prosím!“

„Mám Nicole, slíbil jsem jí...“ Nestačil to ani dořct, Katie dál naléhala.

„Co mám udělat? Nechám tě udělat mi, co budeš chtít.“ Takže i ona znala zvráceného Daniela. Proto moc dobře věděla, co holkám dělá. Sama si tím prošla. Zarážela mě její zoufalost. Takhle jsem ji nikdy neviděla. Tohle není Katie, kterou znám.

„Já Nicole miluju.“ To mi vykouzlilo úsměv na tváři, nechce mě zradit. Katie to sice zarazilo, i tak však pokračovala.

„Já Alexe taky miluju. Ale miluju i tebe.“ Úsměv z mé tváře okamžitě zmizel. Daniel si prohrábl vlasy v zoufalém gestu. Čekala jsem, že ji hned popadne a políbí. Stále však otálel.

„Naposledy tě políbím a ty pak zapomeneš na vše, co mezi námi bylo! Zapomeneš na mě! Už nikdy o tom nechci slyšet!“ vypadlo z něho a já zatínala pěsti. Nehty se mi pomalu zarývaly do masa. Tu bolest jsem však vůbec nezvládala vnímat.

„Ano.“

A pak to přišlo, přestože jsem do posledního okamžiku doufala, že jí nepodlehne. Daniel položil své dlaně na její obličej. Cítila jsem, jak mi po tváři stéká slza. Takhle přece líbá mě, jen mě. Jenže potom se jeho rty přitiskly k těm jejím.

Skončil a ona mu ještě dala pusku na tvář. Zdálo se, že na důkaz slibu, který mu před polibkem dala. Poté beze slova odešla. Daniel těžkopádně padl zadkem na její postel. Nohy měl do široka roztažené. Předloktí opřená o kolena a hlavu svěšenou dolů. Mám tam vlítnout a začít na něho řvát? Možná právě zpytoval svědomí. Možná to opravdu udělat nechtěl. Možná neviděl jiné východisko. Možná... Mohla bych počkat, až odejde, a pak se vytrazit. Nevěděl by, že jsem tuhle scénu mezi nimi viděla z první řady. Ale vím, že bych se tím užírala. Nemohla jsem a ani nechtěla dál dělat, že o nich nevím.

Daniel

Bennette, ty jsi idiot. Ne, na idiota jsem až moc dobře věděl, co dělám. Budu něco mnohem horšího. Ta malá jiskra dobra, kterou ve mně Nicole zažehla, mě bolestivě páčila v náznak varování.

Alex mě považoval za nejlepšího přítele a já mu spal s holkou. Co jsem to za bezpátevní zrůdu? Kamarádi pro mě vždy byli a jsou jako rodina. Udělal bych pro ně první poslední. Ale bože odpusť, jakmile šlo o sex, neznal jsem bratra.

Nikdy jsem neměl přijmout tu prokletou nabídku, být jeho svědkem. Od doby, co jsem mu na to kývl, mi bylo zle víc a víc, čím se jejich svatba blížila. Chtěl jsem, aby se Katie vdala. Myslel jsem si, že přes tenhle slib už nepůjde.

Nikdy jsem ji nemiloval. Vždycky jsem ji bral jen jako vynikající surfařku. Jako moc pěknou holku, která mi ráda podrží, kdykoli budu chtít. Přesto, že mě neskutečně štvalo, že tím ubližuju Alexovi, tak mě to jisté vzrušení z toho zakázaného ovoce děsně bavilo.

Jakmile jsem ji znovu políbil, měl jsem před očima všechno, co jsme spolu kdy dělali. Nemusela vydat ani hlásku. Ale v mé hlavě zněl zřetelně její hlas, jak vzdychala a křičela, když jsem ji naposledy šukal. Netušil jsem, jestli se mi postavil z těch vzpomínek, nebo z toho polibku.

Jo, jsi nenapravitelnej idiot, Bennette!

nicole

Otevřela jsem a vyšla ven. Daniel byl jako opařený, když mě viděl vyjít z koupelny. Chvilí se zdálo, že si myslí, že se mu to zdá. Že mě ani nepoznává. Ale pak mu vše došlo. Já se odlepila od dveří a stoupla si před něho. Daniel se na mě nevěříčně díval a čekal, co udělám. Zatoužila jsem mu jednou vrazit. Teď by mi to možná i dopřál. Podíval se naposled směrem do koupelny, odkud jsem vyšla, a zpět na mě.

„Ty jsi to celé viděla, vid?“

„Ano,“ špitla jsem. On si mě přitáhl blíž a svou hlavu za-bořil do mého břicha, které měl momentálně nejbliž, protože stále ochromeně seděl na posteli.

„Promiň,“ zašeptal tentokrát on.

„Už od začátku jsem tušila, že jste spolu spali.“

„Já to vím, poznal jsem to na tobě. Nechtěl jsem to udě-lat, přísahám. Ale byla to jediná možnost, jak to skončit.“

„Spali jste spolu, když jsme si spolu začali my?“

„Ne, s nikým jiným jsem nespal od doby, co jsem s tebou.“

„A zkoušela to na tebe v té době?“ Už žádné tajnosti.

„Ano.“ Do hajzlu.

„Já vím, že jsi říkal, že je to vše minulost. Že už je to všechno jinak. A dokonce i chápu ten důvod, proč jsi to udě-lal. Ale nevím, jak se mám smířit s tím, že tě tvá minulost dohání na každém tvém kroku. Vlastně i mém.“ A zase jsem nevěděla, co mám dělat. Byla sem zahrnána do kouta.

„Můžeš mi to odpustit?“ Můžu? To nevím.

„Jak se vůbec můžeš podívat Alexovi do očí? Bože, mu-síš mu to říct, jinak to udělám já.“

„Není to snadné, ale už jsem se se sebou naučil žít. A vážně chceš jít tam dolů a říct mu v den jeho svatby, že ho podváděla? Se mnou?“ Měl pravdu, to bych nemohla udělat.

„S klidným srdcem jsi mu šel za svědka, zatímco jsi mu za jeho zády šukal manželku!“ V tom se Daniel postavil a mně to zarazilo proud myšlenek. Zřejmě nabyl dojmu, že se ponižoval dost. Všechna jeho síla a zloba byla najednou obrovská a nepřehlédnutelná.

„Nebylo to s klidným srdcem!“ Tón jeho hlasu se mi vůbec nelíbil.

„Nevím, jak ti tohle dokážu odpustit.“

Daniel mi na to neodpověděl. Odešel ke dveřím a znovu je zamkl.

„Co chceš jako dělat?“ zeptala jsem se, i když jsem věděla, co to znamená.

„Co myslíš?“

„Myslíš si, že mi to vyšukáš z hlavy? Že na to jen tak zapomenou? Kvůli téhle tvé šílené posedlosti se dostávám do takovýchto situací.“

„Nicole, co vlastně chceš? Já se snažím svůj život přizpůsobovat tvým zvyklostem. A za to slyším jen samé protesty a výčitky?“ Byl mistr v tom, veškeré problémy spojené s jeho osobou překroutit tak, abych za vše v podstatě mohla já.

„Ty máš snad pocit, že já se nepřizpůsobuju? Já už totiž dávno svůj život nežiju. Tak jaký je v tom rozdíl?“ Ta tekutá zloba se dostala už i do mého hlasu.

„V tom, že já ti nevyčítám, jak se mě snažíš formovat k obrazu svému.“

Stáli jsme tam naproti sobě. Plní vzteku jeden na druhého, který pramenil z pomíjivé nenávisti ke Katie.

„Tak co mám dělat?“ zeptala jsem se ho poraženecky a zoufale. Jak jsem se vůbec dostala do téhle pozice? Já přece nic špatného neudělala.

„Klidně na mě buď naštvaná,“ řekl a rozepnul mi zip na zádech. Šaty ze mě spadly a on mě jen v kalhotkách a lodičkách hodil do postele. Do její postele. To myslí vážně?

Byla jsem víc než naštvaná. Nenáviděla jsem Katie. U Daniela se ta nenávist mísila s láskou a touhou, kterou

cítil ke mně. A jakmile se Daniel začal svlékat, všechny ty pocity rostly a sílily. Viděla ho nahého. Líbal ji, jako líbá mě. Kdo ví, kolik dalších se zamilovalo do toho okamžiku, kdy jim položil dlaně na tváře a jeho horké a smyslné rty se jich dotkly. Bože. Lízal ji. Miloval ji. Určitě ji taky svazoval. Jak silně dopadla jeho dlaň na její pozadí? Jakou masku měl pro ni? Ztraceně, jak jen mohl? Se snoubenkou svého přítele!

Ale on na nic takového nemyslel. A zřejmě ho ani nenapadlo, že já si to vše právě představuju. Ten vztek přizívoval chtíč, který ve mně zažehl. Sotva se jeho tělo přitisklo k mému, chytla jsem jeho hlavu pevně za vlasy.

„Nenávidím tě,“ řekla jsem mu vztekle.

„Miluju tě,“ byla jeho odpověď. Nikdy mi nic neulehčí. Vždy to jen komplikuje. Dělat věci těžko stravitelné uměl s přehledem. Bojovala jsem sama se sebou, protože tohle jsem nechtěla jen tak přejít. Udělal chybu a ví to. Ale když jsme zamilovaní, děláme ještě větší chybu a říká se jí odpuštění.

To teď bylo jedno. Protože jsem ho neočekávala tak hluboko, jak byl právě teď. Veškerá dravost byla zapříčiněná hádkou předtím. Bylo to rychlé a tvrdé. I bez všech těch jeho šíleností to bylo dost surové. Bolelo mě to, jen ne vyloženě fyzicky. Skoro jako bychom si hráli na znásilnění. Držel mi ruce a nenechal mě na něho ani sáhnout.

A netušila jsem, jestli to bylo tím vztekem, nebo to tentokrát nechtěl protahovat. Ale Daniel se udělal tak rychle, jak jsem u něho ještě nezažila. Mohla jsem jen doufat, že to nebylo tím, že jsme v její posteli.

Nicole

Vrátili jsme se dolů a já se zarazila ve vchodu na zahradu. Všichni si užívali svatební den. Lampiony už byly rozsvíceny, přesto, že se slunce teprve chystalo k západu. Jakmile jsem uviděla Katie, už jsem nemohla udělat ani jeden krok kupředu.

„Běž tam sám. Já pojedu domů.“ Nevěděla jsem, jak se teď chovat k němu, natož k ostatním. „Nedokážu se na ni ani podívat. Dost možná to nějakou dobu potrvá! Nemůžu tam jít a bavit se, jakoby nic.“ Veškerou zlobu jsem přenášela jen na ni, přestože bych měla být našťvaná i na něho.

Na mé vysvětlení Daniel vytáhl klíčky od camara a podal mi je. „Počkej na mě v autě. Rozloučím se s nimi a jsem hned u tebe.“

Cestou do auta jsem myslela na to, jak mě teď překvapil. Myslela jsem si, že mě nechá odjet samotnou. Padla jsem zadkem na sedadlo spolujezdce a klíčky strčila do zapalování. Daniel kromě přípitku dnes vůbec nepil. Na rozdíl ode mě. Tudíž řízení bude na něm. Netrvalo nijak dlouho a viděla jsem, jak se řítí z domu. Cestou si povolil kravatu a přetáhl ji přes hlavu. To byla úžasná podívaná. Vidět jak si chlap povoluje kravatu, je tak nějak zvláštně přitažlivé. Rozepnul si košili na tři knoflíčky, jak košile obvykle nosil. Sundal si sako a pustil se do vyhrnování rukávů. To už jsem myslela, že se z něho zblázním. Proč to měl tak rád? A proč já?

Beze slova hodil sako s kravatou na zadní sedadlo a zaplul za volant. Ani se na mě nepodíval a vyjeli jsme. Kupodivu nehnal chevrolet nijak rychle. Míjeli jsme jeho dům a on jel dál. Dál po hlavní, tudíž ani ke mně domů mě nevezl.

„Kam jedeme?“

„Na sever.“

„Proč?“ nechápala jsem. Prkna jsme neměli, těžko bude chtít surfovat. Ještě na těch malých vlnách, co jsou na severu.

„Slíbil jsem ti, že si s tebou dnes zatančím, a nestihli jsme to.“

Dorazili jsme k odlehlé pláži na severu. Stejně jako jsem si já nechala v autě lodičky, nechal si tam on své boty a kalhoty si vyhrnul pod kolena. Procházeli jsme nádhernou divokou pláží, kterou nepoznamenala lidská ruka. Byla jsem ráda, že takové pláže v Kalifornii jsou. Že aspoň někde nechají přírodu tak, jak je. A nemají potřebu ji zdokonalovat.

„Chceš tančit na pláži?“ Stále jsem se tvářila našťavaně, ale v duchu jsem se usmívala jako šílenec.

„Ne, chci tančit ve vlnách. Třeba odnesou tvůj vztek na mě!“ Bez váhání mě táhl do vody. Je to vůbec tentýž chlap, s kterým jsem se hádala na svatbě? Neznám nikoho, kdo by měl tak rozdvojenou osobnost jako on.

„V oblečení?“ křičela jsem. Ale vlny mi už sahaly po kolena. Daniel mě bez odpovědi popadl a objal. Tentokrát žádný taneční postoj, jen jemné pohupování jako při ploužáku, v jeho silném objetí.

„Odpusť mi to, prosím! Moc se omlouvám!“ šeptal mi do ucha. Podívala jsem se na něho a zdálo se, že ho to opravdu mrzí. Nedočkal se mého slovního odpuštění. Jen jsem si ho přitáhla k polibku. On si na něm dal opravdu záležet. Hrál si při tom se mnou. Dotýkal se mě. A zakončil to něčím, co jsem nečekala. Strhl mě a spadli jsme oba do vln.

Milovala jsem tu jeho bezprostřednost a šílenství. Vždy udělal, co chtěl. Bez ohledu na okolnosti. Vůbec neřešil, že jsme oblečení ve společenských šatech, které jsou půjčené. Já se jeho šílenství vždy oddala. A nebylo to vůbec špatné, naopak. Díky tomu všemu vyplula na povrch má naivita a hned mi bylo líp.

Slunce pomalu zapadalo a nebe nad oceánem hořelo. V dále nad městem byla už tma, díky mrakům, které se táhly od východu. Tudíž vše kolem v té tmě bylo ozářeno měk-

ce rudým světlem od Pacifiku. Taková ta atmosféra, kdy si člověk řekne, že se svět každým okamžikem propadne do pekel. A ten pocit podněcovalo naprosté ticho. Nebyly slyšet žádné zvuky, jež obvykle na plážích člověk vnímá. Žádní ptáci, křik lidí a civilizace. Nic, jen hromový zvuk vln. I jejich barva se změnila díky rudému nebi. Ty barvy se zdály živější a pestřejší. Téměř nadpozemsky syté.

My už jsme jen stáli ve vodě. Oba mokří úplně všude. Vlasy slehlé vodou. Líbali jsme se. A meruňková látka ze sukně mých šatů nás díky vlnám obtáčela. Ať je klidně konec světa, protože kdyby končil takhle, byl by to pro mě ten neúžasnější scénář.

Daniel

Viděl jsem na ní, jak jí tahle chvíle připadá romantická. Nechal jsem ji v tom, ostatně jako vždy. Neříkal jsem jí, že mně to přijde, jako by se pode mnou pomalu rozestupovala země. A jako by z ní měly vyšlehnout pekelné plameny, které mě každým okamžikem pohltní.

Kurva. Ani jsem jí neřekl, že zas myslím na sex. Mohl bych to svést na ni, protože pod mokrou látkou se rýsovala její prsa. A já nemohl odtrhnout oči od jejích bradavek, které čím dál víc vystupovaly. Jenže jsem to byl já, kdo ji strhl do vln. Ať už si myslela jakýkoliv důvod, proč jsem to udělal, pravdou bylo, že jsem jí byl posedlej. A když byla mokrá, byla nádherná. Dotýkat se její mokré kůže bylo podobné jako se mazlit s vodou, jež tvořila barely velkých vln. A dotýkat se jí přes tu mokrou látku, co se na ni lepila, bylo zvláště nebezpečné. Šílel jsem z ní. Z toho, jak mě rozčilovala. Z toho, jak jsem ji miloval. Z toho, jak jsem ji chtěl mrdat. Byla pro mě osobní drogou a každý feták se dřív či později předávákuje. Tak prosím, hlídej mou hladinu, Nicole.

